

føre en Skrifforhandling, thi Andet er det ikke, som her bydes os. Her bydes os Valget imellem at behandle: Her er ingen Forhandling og at føre en Skrifforhandling. For at Folkethinget skulde bevæges til noget Saadant, saa maatte der være andre Faktorer paa Statslivets Omraade, andre ligeberettigede Faktorer, hvor man kunde vente at finde en anden Opfattelse end den, Regjeringen har gjort gjældende, hvor man kunde vente at finde den Grundlovstrofast, som den nuværende Regjering ikke har vist i hele sin Færd mod Folkethinget, den Respekt for Folkethingets Ret, der er Grundbetingelsen ikke blot for Folkethingets Virksomhed, mens for hele det forfatningsmæssige Liv her hjemme; men hvor findes de Faktorer? Jeg tror, at Enhver, der kender det andet Things Afstemninger i Fjor og den Klarhed, hvormed det andet Things Medlemmer med Regjeringens Billigelse bandt sig til den nuværende Regjeringens Politik, vil være fuldstændig paa det Rene med, at for Tiden vilde enhver saadan Henvendelse være haabløs. Man er fra den Side, som repræsenterer Reaktionen her i Landet, enig om at fornægte Folkethingets lovlige Ret, fuldstændig enig derom. Man proklamerer det paa Møder og andre Steder som Noget, man sagtens tror gjør et imponerende og stærkt Indtryk; paa mig har det kun gjort det Indtryk klart og tydeligt, at man har stillet sig udenfor Retsomraadet. Hvad vilde der lige overfor dette naaes ved en Skrifforhandling, hvad vilde Folkethinget naae, dersom det lige overfor en saadan Situation vilde inddrage sig paa en fingeret Forhandling, den fingerede Forhandling, som nu bydes os? Ja, vi vilde naae det: at dække over hele den ulykkelige Tilstand, hvori vort Land nu er, at give det Udseende af, at vi endnu regjeres konstitutionelt, at man endnu respekterer Lov og Ret her i Landet, medens det i Virkeligheden er Tilfældet, at Intet heraf respekteres. Folkethinget vilde derigjennem gjøre sig til medskyldig med de reaktionære Elementer, som i Grundlovens, jeg tror det hedder den grundlovmæssige Friheds Interesse bekæmper Grundloven. Men Folkethingets Stilling er for ophøiet til, at det kan nedlade sig til Noget af den Art: at dække over, hvad der nu sker her i Landet, over den rene rettløse Absolutisme, som er proklameret her gennem Regjeringens og dens Partis Optræden i det sidste Halvaar; det vilde fra Folkethingets Side være en fuldstændig Svigtelse af de Pligter, det har lige overfor Befolkningen, af Folkethingets egen Værd og Ret, det vilde være en uværdig Komedie for Folkethinget. Nei, lad det blive fuldstændig klart, at vi

regjeres nu ikke mere efter nogen Forfatning, hverken efter den af 1849 eller den af 1866, vi regjeres fuldtud absolutistisk. I et Land, hvor Folkethingets Veto er traadt ned, i et Land, hvor Regjeringen tager Pengene, som ere nægtede, udsteder Lovene, som Folkethinget modsætter sig, tager Bevillinger og benytter den foreløbige Lovgivningsmyndighed, skøndt den veed, at den Efterbevilling, som er Betingelsen for, at Regjeringen har Lov til at benytte de Pengene, og det formodede Ja, der er Grundlaget for hele den foreløbige Lovgivningsvirksomhed, ikke vil komme, i et saadant Land er der ikke nogen konstitutionel Forfatning, men der er i Virkeligheden Absolutisme. Har Noget været i Tvivl derom, saa tror jeg, at de maa være blevne oplyste ved den Forhandling, der har fundet Sted her i de to sidste Møder. Efter at Regjeringen har erklæret, at den anser sig for berettiget til at udsætte Forelæggelsen af den foreløbige Finanslov saa længe, den vil, og efter at den bestemt har udtalt, at den ikke tillægger Folkethingets Nei nogen Retsgylldighed med Hensyn til en foreløbig Lov, skøndt det ligefrem følger af Forfatningens Aand og Ord, at en foreløbig Lovgivningsvirksomhed kun er en Myndighed, der tilkommer Kongen under Forudsætning af den anden ligeberettigede Partis formodede Ja, og efter at Regjeringen har stillet sig saaledes, at den, som vi Alle vide, vilde benytte den foreløbige Lovgivningsmyndighed igjen den Dag, den havde sendt Rigsdagen hjem, trods Rigsdagens Forkastelse og trods det, at Regjeringen ikke kunde vente dens Ja nogenstunde, saa ere vi gennem Procuratorfortolkninger komne saa vidt, at der ikke findes en Trævl tilbage. Thi det er givet, at dersom en Regjering kan udstede foreløbige Love og selv vente med at forelægge dem til den sidste Dag, da den er nødt dertil, nemlig, naar Rigsdagen skal sendes hjem, og Nagen efter paany kan udstede en foreløbig Lov og regjere med den i ti Maanedes og igjen lade den ligge to Maanedes og saa fremdeles, saa regjeres der paa fortsatte provisoriske Love, det vil sige Absolutismen. Det er Grundtanken i den Fortolkning, som Conseilspresidenten forleden gjorde gjældende. Altsaa, er der Noget, som efter Regjeringens Holdning sidste Vinter og efter den provisoriske Finanslov endnu har været i Tvivl, saa maa denne Tvivl være fjernet. Vi leve under en fuldstændig Absolutisme. Jeg siger, en fuldstændig Absolutisme; jeg mener dermed ikke den gamle lovlige Absolutisme, men jeg mener den rettløse. Jeg mener ikke en Absolutisme i Kraft af Folkets Overdragelse, i Kraft af Traditionen og Kongens Arveret,